

dröja qvar. *H. samman, tillsammans*, se *H. ihöp*. — *H. út*, hänga så, att det faller ut. — *H. ute*, hänga utanför, i fria luften. — *H. vid*, se *Vidhänga*. — (Fam.) *H. öfver någon*, alltjemt besvara, ligga på halsen; se *H. efter*. — 2) Falla allt för långt ned. *Kinderna, bröstet h. på henne. Klädningen h-ger* (ell. *h-ger ned*) *på ena sidan*. — 3) (Fam.) *Stå och h.*, stå stilla på ett ställe, utan att någonting förhåfa. — *H. sig*, v. r. 1) Fästa sig upptill vid ett föremål, utan stöd, hvilopunkt för fötterna. *Han h-gde sig med armarna på dörrn. H. sig fast vid (fig.)*, se *Fästa sig vid*. *H. sig på en*, lägga hand, händer eller armar på ens axlar, så att tyngden af ens kropp i mer eller mindre mån hvilas på honom; (fig. fam.) truga sig på någon; äfv. söka sitt uppehälle genom annans försorg. — 2) Taga lifvet af sig genom att hänga sig med ett rep eller något dylikt om halsen vid ett föremål, så att andedräkten kväfves. *H. sig i ett träd, på ett spjell*.

HÄNGANDE, s. n. 1) (för aktiv) Handlingen, då man hänger. — 2) (för neutr.) Förhållandet, omständigheten, att någon eller något hänger. — *Adj. 1.* (egentl. part. pres.) 1) Som hänger ned. *En h. tågända*. — 2) Som faller allt för långt ned. *H. kinder, bröst, läppar, öron*. — 3) (geol.) *H.* kallas den öfver en gång varande bergart.

HÄNGARE, m. 5. Se *Krok*.

HÄNGBJÖRK, f. 2. Ett slags björk med slaka, hängande grenar, och nästan glatta, släta löf. *Betula pendula*.

HÄNGBLOMMIG, a. 2. (bot.) Som har hängande blommor. — Substantivt kallas en klass af växterna: *de H-e*.

HÄNGBRO, f. 2. Bro, som uppbares af hängverk, t. ex. hängande jernkedjor.

HÄNGBRÖSTAD, a. 2. Som har hängande bröst.

HÄNGBUK, m. 2. Hängande buk.

HÄNGBUKIGHET, f. 5. Egenskapen att hafva hängande buk.

HÄNGBÅR, f. 2. Bår, som hänger på remmar o. d.

HÄNGDY, m. sing. Se *Gungfly*.

HÄNGE, n. 4. 1) Något, som hänger. Brukas nästan endast i sammansättningen Örhänge. — 2) (bot.) Blomningssätt, då på ett förlängdt, merendels trådsmalt, och med blomma eller frukten affallande fäste, sitta ofullständiga blommor, som, innan de utslå, äro täckta af tegellagda, fjälllika blomskärmar.

HÄNGFLY, n. 4. Se *Gungfly*.

HÄNGFÄRDIG, a. 2. (fam.) Färdig att hänga sig af sorg, harm, förtviflan.

HÄNGGRAN, f. 2. En art af vanlig Gran, med hängande grenar. *Abies viminalis*.

HÄNGIFVEN, a. 2. neutr. — *et.* I hög grad tillgifven. Säges både om person och sak. *En h. vän, beundrare. H. kärlek, vänskap, beundran*.

HÄNGIFVENHET, f. 5. Ganska stor tillgifvenhet.

HÄNGIFVET, adv. Med hängifvenhet. *H. älska någon*.

HÄNGKÖJ, hä'ngkä'j, m. 5. Se *Hängmatta*.

HÄNGLA, v. n. 1. (fam.; af *Hänga*) Ej hafva sin helsa, sina fulla krafter. *Gå och h.*, ej vara rätt frisk. *H. med*, dragas med en sjuklig kropp. *H. med en sjukdom*, dragas med, lida af en sjukdom. *H. sig fram*, se *Släpa sig fram*. — *Hän glände*, n. 4.

HÄNGKOMPASS, hä'ngkämp'pass, m. 5. (skepp.) Kompass, som hänger under takfönstret i kajutan. [-compass.]

HÄNGLIG, a. 2. (fam.) Ej rätt frisk.

HÄNGLÅS, n. 5. Ett slags rörligt lås, som medelst en upptill varande ring fästes hängande i öglan på en regel eller i en merla på det föremål, som skall stängas, för öfrigt på mångfaldigt olika sätt inrättadt.

HÄNGLÄPP, m. 2. (fam.) 1) Hängande läpp. — 2) Person med sådan läpp.

HÄNGLÄPPIG, a. 2. (fam.) Som har hängläpp.

HÄNGMAN, hä'ngmån, m. 2. Nedhängande man, t. ex. på en häst. [-mahn.]

HÄNGMATTA, f. 1. Ett tre alnar långt och två alnar bredt segelduksstycke, som vid ändarna, medelst skärllinor, upphängs under däck på fartyg och förses med en madrass, en hufvudputa och ett täcke, samt begagnas att sofva uti.

HÄNGNING, f. 2. Handlingen, förrättningen, då man hänger. Brukas mest i fråga om afrättande i galge.

HÄNGREM, f. 2. pl. — *remmar*. Spänd rem, hvarpå något hålles hängande.

HÄNGSEL, n. 5. Del af ett föremål, hvarmedelst det hänger på något. — Har sammansättningen Dörrhängsel.

HÄNGSJK, a. 2. (fam.) Som ej är vid rätt god helsa, ej har sina fulla lifskrafter.

HÄNGSJKKA, f. 1. (fam.) En persons tillstånd, då han är hängsjuk.

HÄNGSLE, n. 4. Band, rem, hvarmedelst något hålles hängande, t. ex. Byxhängsle, Bårhängsle.

HÄNGSKÅP, n. 5. Mindre väggskåp, som hänger på krokor o. d.

HÄNGVAGGA, f. 1. Vagga, som uppbares af från taket nedhängande tåg eller remmar.

HÄNGÖRA, n. 4. pl. — *öron*. Se *Sloköra*.

HÄNLEDA, v. a. 2. Se *Härleda*. — *Hänledande*, n. 4.

HÄNLEDNING, f. 2. Se *Härledning*.

HÄNRYCKA, v. a. 2. Försätta i hänryckning. *Hennes sång h-ker döröaren. Alla blefvo h-kte af denna förtrollande musik*. — *Syn.* Se *Förtljusa*. — Part. akt. *H-nde* brukas ofta adjektivt, t. ex.: *En h. sång, musik. Ett h. skådespel*. — *Hänryckande*, n. 4.

HÄNRYCKNING, f. 2. En människas tillstånd, då hon helt och hållet öfverlemnar sig åt intrycket af något lifvande föremål, ämne, så att hon blir otillgänglig för hvarje annat intryck, hvarjemte förståndets klarhet fördunklas och viljans frihet inskränkes. *Blifva betagen af h. Falla i h.*

HÄNSEENDE, n. 4. 1) Afseende. *I visst h. I moraliskt, juridiskt h. En i alla h-n hederlig man*. — *Syn.* Se *Afseende*. — 2) *I h. till*, se *I anseende till*, *I betraktande af*. *I h. dertill*, att enkan befinner sig i torftiga omständigheter. *I h. till hans ådagalagda nit, förtjenar han att ihågkommas med något vedermale af konglig nåd*.

HÄNSIGT, f. sing. 1) Se *Afsigt*. *I denna bem. mindre brukligt*. — 2) Se *Hänseende*.

HÄNSKJUTA, v. a. 5. (böjes som *Skjuta*) Öfverlemnna afgörandet af en sak, en fråga åt någon annan. *Den frågan h-ter jag till de vises afgörande, bedömande, omdöme. H. en sak till högre domstol*. — *Hänskjutande*, n. 4.

HÄNSOFVEN, a. 2. neutr. — *et.* Se *Afliden*. — Nybildadt ord, ännu föga brukligt.